

---

1 / 4

Written by தமிழ்நாடு

Friday, 09 April 2010 19:27 - Last Updated Friday, 09 April 2010 19:30

மற்றுநாள் காலம், தோழர் பாண்டி எங்கள் ஒரு கடற்கரையில் இறக்கினார். அந்தக் கரையோர மக்கள் எங்களைக் கண்டதும், ஆமா... நீங்கள் விடுதலைப் புலிகளா! என விசாரிக்க ஆரம்பித்தனர். நாம் ஒன்றும் பேசாது நின்றோம். தோழர் பாண்டியே அவர்களிடம் கதைத்தார். அந்தக் கதைகளில் லாம் என்காதில் விழுந்தது. இங்கு எல்லோரையும் விடுதலைப் புலிகள் என்றதான் அழைக்கிறார்கள் என்பதனை அப்போதுதான் எனக்குப் புரிந்தது. ஆனால் அதில் ஒருவரிடம் பாண்டி கிறினார், நாம் "முகுந்தன் பாட்டி"... இவ்வாறு சம்பாசனங்கள் நடப்பெற்றது. அப்படியே அந்தக் கரையில் நேரம் கழிந்தது. மதியம் போல் எம்மை அழைத்துச் செல்ல ஒரு வண்டி வந்தது. அதில் எல்லோரையும் ஏறும்படி கிறினார்கள். நாமும் ஏறினோம். இரண்டு அல்லது மூன்று மணிநேர ஓட்டத்தின் பின்னர், ஒரு சிறிய ஊரை அடைந்தோம். அங்கிருந்து பஸ்வண்டி மல்லம் எம்மை படுக்ககோட்டை என்ற இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அது ஒரு நகரம். அங்கிருந்து மீண்டும் தஞ்சாவூர் நோக்கிச் செல்லும் பஸ்வண்டியில் ஏற்றினார்கள். அந்தப் பயணத்தின் இடையில் நாம் இறக்கப்பட்டோம். அங்கிருந்து சிறு திரும்ப நடந்து ஒரு வீட்டை அடைந்தோம். அது இவர்களின் ஓபிஸ் (காரியாலயம்) என்றார்கள். அங்கு பலர் இருந்தனர்.

உள்ளே சென்றதும் எம்மை தனிமைப்படுத்தினர். அப்போது அங்கு வந்த ஒருவர், உங்கள் சொந்தப் பெயர்களை இனி நீங்கள் பாவிக் கமுடியாது, புனை பெயர்களைத்தான் பாவிக் கவணும் என்றார். அப்போது ஓவ்வொருவரும் தங்களின் உறவினர், காதலி, நண்பன் என அவர்களின் பெயர்களை தமது புனைபெயராக வதைத்தனர். எனக்கோ எந்தவித அபிராயமும் இல்லாததால், நான் காந்தன் என்று வகைக் உத்தேசித்தேன். சிறிது நேரம் கழித்து, தனித்தனியாக எம்மை ஒரு அறைக்குள் வரச்சொன்னார்கள். அதன்படி ஓவ்வொருவராக உள்ளே சென்று வந்தனர். நானும் உள்ளே சென்றேன். அங்கே எனது சொந்தப் பெயர், ஊர், வீட்டுவிலாசம் என்பவற்றைப் பதிந்தார்கள். எனக்கு சூட்டிலக்கமும் தரப்பட்டது. எனது இலக்கம் 1825 என்றும், எனது புனைபெயர் காந்தன் என்றும், இனி இந்தப் பெயர்தான் பாவிக் கவணும் என்றும் கிறப்பட்டது. அன்று இரவு அங்கேயே தங்கினோம். மற்றுநாள் காலம் எழுந்ததும், ஒருவர் எம்மை அழைத்தார். இன்று பயிற்சி முகாமிற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவீர்கள் எனக் கிறினார். மதியமளவில் ஓவ்வொருவருக்கும் ஒரு அலுமினியக் குவளை தட்டும், காற்சட்டை, பெனியன், போர்வையுடன், படுப்பதற்காக இருவருக்கு ஒரு பாய் எனச் சொல்லித் தந்தார்கள்.

Written by தமிழ்நாடு

Friday, 09 April 2010 19:27 - Last Updated Friday, 09 April 2010 19:30

பிற்பகல் ஒரு லொறியில் எம்மை ஏறச்சொன்னார்கள். நாம் அதில் ஏறும்போது எமது உடமைகளையே ஏறினோம். அந்த வண்டியில் சமையலுக்கான பொருட்கள் இருந்தன. அவற்றை கண்டதும் என் மனதில் முதல் குழப்பம் ஏற்பட்டது. வண்டி புறப்பட்டது அரை மணிநேர ஓட்டத்தின் பின்பு, ஒரு சவாக்கு மரக் காட்டை நோக்கி திரும்பியது. அப்படியே சற்று நேரம் ஓட திடீர் ரென ஒரு இடத்தில் வண்டியை நிறுத்தது, கையை உயர்த்து (எவ்வாறு Pஇரயனென்றி) என்றதும் எனக்கு பயம்பிடித்தது. சற்று நேரத்தில், வாகனச் சலுத்துனரும், நிறுத்தக் காரியவரும் தமிழில் உரையாடத் தொடங்கியதும் எனது பயம் தணிந்தது. அவர்கள் எமது வண்டியை அனுமதிக்க, வண்டி முகாமிற்குள் நுழைந்தது. நாம் சின்றது இரவு என்பதால் எனக்கு எங்கிருந்து எங்கு வந்துள்ளோம்! என்பது சரியாகத் தெரியாத நிலையில் எனக்கு எல்லாமே ஒரு விசித்திரமாகவும், பயமாகவும் மனதிற்பட்டது.

அங்கு எம்மை வரவேற்க முகாமின் பொறுப்பாளரும், உதவிப் பொறுப்பாளரும் வந்தனர். நாம் வண்டியால் இறக்கப்பட்டதும் ஓர் இடத்தில் அமரும்படி காரினார்கள். வண்டியில் இருந்த பொருட்களை இறக்கிய பின்னர் வண்டி புறப்பட்டது. அதன் பின்பு முகாமின் பொறுப்பாளர் தன்னையறிமுகம் செய்தார். தனது பெயர் மதன் என்றும், மற்றவர்களைக் காட்டி இவர் தோழர் பாண்டி என்றும் காரினார். அதன் பின்பு இரவுப் படுக்கைக்கான வசதிகளையும் செய்து தந்தனர். எல்லோருக்கும் போலவே எனக்கும் தளத்தில் இருந்து வந்த பிரயாணிகளைப் பற்றி இருந்தது. அன்றிரவு நான் நன்றாகவே உறங்கிவிட்டேன். மறுநாள் காலம் எழுந்து பார்த்தேன். முகாமில் அதிகமானோரைக் காணவில்லை. முகாம் பொறுப்பாளர் எம்மை நோக்கி வந்தார். நீங்கள் காலகைக் கடனை முடித்துவிட்டு வாராங்கள் எனக் காரினார். எமக்கு உதவிக் காக ஒரு தோழரையும் அனுப்பினார். அவர் சவாக்கம் காட்டைக் காட்டி, அங்கு மலம் கழித்துவிட்டு வாராங்கள் என்றார். எனக்கோ என்ன செய்து வதென்று தெரியாது திகைத்தேன். என்னை போல் அனைவரும் திகைத்து நின்றார்கள். சற்று நேரத்தின் பின், சிறிது தூரம் நடந்தபின், ஒரு குளாய் கிணற்றைக் காட்டி.., அங்கே மூகம் கழிவிட்டு வாராங்கள் என்றார். அவ்வாறே செய்து முகாம் நோக்கி திரும்பினோம்.

அவ்வளையில் காலபைப் பயிற்சி முடித்துத் திரும்பிய தோழர்கள், முகாமின் முற்றத்தில் வரிசையாக நின்றார்கள். அப்போது அங்கு முகாமின் மையப் பகுதியில் நின்ற கொடிக் கம்பத்தில், கழகக் கொடி ஏற்றப்பட்டது. அதன் பின்பு சற்று நேரம் உரையாடினார்கள். திடீர் ரென விசில் அடித்தது. எல்லோரும் கலந்து சின்றார்கள். மீண்டும் ஒரு விசில் கட்டெட்டது. கோப்பை, கப்பாடன் எல்லோரும் ஓடிச் சின்ற சமையல் பகுதிக்கு முன்னாக வரிசையில் நின்றனர். நாமும் கோப்பையுடன் சின்றோம். முகாமின்

